

Slovenské **TOP**
Krimi

DOMINIK DÁN

**NOC TEMNÝCH
KLAMSTIEV**

NOC TEMNÝCH KLAMSTIEV

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

NOC TEMNÝCH
KLAMSTIEV

sloart

Text © Dominik Dán 2009
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2009

ISBN 978-80-8085-786-8

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Cui vis est, ius non metuit.

Kto má moc, práva sa nebojí.
(staré rímske príslovie)

Venujem Jozefovi Ochránkovi a jeho Kamilkám.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem MUDr. Ivetě Čiernej, Mgr. Martine Móricovej, Zuzane Hanzlovičovej, MUDr. Denisovi Valentovi a MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc.

1

MAREC 2009

Piatok 12:38

Žena visela na hromozvode a chaoticky kývala nohami. Občas zavadila špičkou topánky o panel, ale nevedela nájsť oporu. Iba čo si obdrala lak o drsný múr. Visela tak nemožne a tak bezmocne, že okoloidúci sa zastavovali v nemom úžase a s vyvrátenými hlavami sledovali nezvyčajné divadlo.

Nebolo to divadlo. Žena bojovala o život.

Horná škára medzi panelmi bola privysoko, aby sa zachytila rukou, a spodná prinízko, aby na ňu dosiahla nohou. Skúsila to znova, ale špicatá lodička na vysokom opätku sa vyzula a padla dole na trávnu.

Padala dlho. Z tretieho poschodia to trvalo nekonečne dlho.

Ruky sa jej šmykli a posunula sa o pol metra nižšie. Konečne dosiahla na parapet, ale nohu musela vysunúť tak ďaleko, že celá váha tela spočinula na rukách. Hromozvod bol tenký, studený a klzký. Nemohla sa dlho udržať.

Opäť rozťahla nohy.

Pristavilo sa pár chlapov a so záujmom civeli hore. Mala iba minisukňu a ako rozťahovala nohy, bolo vidieť červené nohavičky.

Bosá noha sa šmykla z parapetu a telo sa otočilo a skrútilo ako na hrazde v cirkuse. Keď sa vracalo späť, bolestivo vrazilo do múru.

Skúsila rúčkovať dole a nohami naširoko rozkročenými udržovať rovnováhu. Jedna ruka sa jej šmykla a z ramena

jej niečo spadlo. Žuchlo to do rozmočenej trávy tesne vedľa topánky. Nikto z chodníka sa ani nepohol. Nikto nič nezbral. Padajúce kúsky neboli zaujímavé. Čakali, kedy padne ona.

Pozrela dole pod seba, potom sa chvíľu snažila pretlačiť hlavu medzi ramenami a pozrieť hore, akoby čakala pomoc práve odtiaľ. Pomoc neprichádzala, ale sily ubúdali. Chcela sa znova pozrieť dole, ale už nevládala, zatlačila hlavou a ruky povolili.

S hlavou v záklone a rukami a nohami naširoko rozhodnými začala padať.

Jedna žena na chodníku vykričla.

Aj jeden chlap v montérkach.

Žena dopadla na chrbát s rukami a nohami naširoko rozťahnutými ako lietajúca veвериčka po nevydarenom skoku. Blany medzi končatinami nemala, padala oveľa rýchlejšie než poletucha. Zaborila sa do blata a voda z rozmočenej trávy odrkla až na chodník. Mamičke s kočíkom zašpinila perinku a muža v montérkach ostriekala celého.

Diváci na chodníku čakali iba na tento okamih, ale keď prišiel, zostali ako obarení. Naozaj spadla.

Prvý sa prebral malý chalan so slúchadlami okolo krku. Chcel povedať zavolajte niekto sanitku, ale povedal iba za...

Žena na trávniku si položila ruky na brucho, chvíľu váhala a potom sa zaprela o lakte. Posadila sa, poobzerala a vstala. Vôbec nie namáhavo. Skôr opatrne. Pár ráz sa zakymácala ako po opici, obula si poltopánku, čo ju predbehla, kabelku si znova prehodila cez plece, napravila si neprirodzenú blond parochňu, čo sa jej zošmykla na plece, a krížom cez rozmočený trávnik zahla za roh.

Iba tí, čo stáli najbližšie, si všimli, že z nosa jej tečie krv, oči má opuchnuté a podliate krvou, hornú peru rozťatú a obidve zápästia omotané rozhryzenou lepiacou páskou.

2

14:31

„Dáma a páni, môžem sa na to zvysoka...!“

Tlstý Váňa zabuchol tvrdé dosky, namáhavo vstal a zamkol spis do plechovej skrine. Rozvalil sa na stoličke a otvoril si téglík s treskou. Nikto z detektívov oddelenia vražd ho nepočúval, a preto pokračoval.

„Ukončujem operatívny deň a vzhľadom na to, že je piatok pol tretej, ukončujem aj operatívny týždeň. Niečo malé si zobnem, hodinku si podriemem za stolom a mažem na zaslúžený víkendový odpočinok! Neviem ako vy, ale ja mám zajtra v pláne vykonať bohumilý záslužný čin, a síce návštevu švagra, a zruinujem mu špajzu aj pivnicu. Má totiž meniny a... dva demižóny perfektného rulandského. O kačici a údenom boku vám dúfam ani nemusím hovoriť, predpokladám, že ma po toľkých rokoch už poznáte a viete, že s podobným problémom si viem rady a nesklamem dôveru, ktorú ste do mňa týmto zarytým mlčaním vložili.“

Ani zmienka o značkovom víne a pečenej kačici nimi nepohla.

Všetky oči zasnené. Tešili sa na víkend. Každý po svojom.

Krpatý Kuky krmil andulku a do krmidla jej sypal zásobu prosa na dva dni. Klietku si postavil na stôl a ani ho spoza nej nebolo vidieť. Nie že by bola taká veľká, to skôr on bol menší, no o čo bol menší, o to mal väčšie srdce. A o čo väčšie mal srdce, o to srdečnejšie kašlal na ukecaného Váňu. Naštval ho, a hoci boli najlepší partáci pod slnkom, nebavili sa. Jednoducho ho Váňa naštvával, lebo mu nechcel podržať krídlo.

Kukyho už pár rokov držala mánia pestovať a chovať. Čokoľvek a v akomkoľvek množstve, najmä nech to možno pestovať či chovať v kancelárii. Začalo sa to kaktusom. Kuky ho utopil a aj napriek Krauzovým dobre mieneným radám ho musel napokon vyhodiť. Potom prišli na radu orchidey. Tie vodu síce znášali dobre, ale keď im už pretekala cez okraje vysokých ozdobných črepníkov, zhnili aj tie. Krauz mu poradil ryžu, ale Kuky nevedel zohnať sadenice. Nasledovala čínska ruža. Zo strachu pred obrovskou kanvou zhodila všetky listy, ale Kuky vyškereným kolegom trpezlivo vysvetľoval, že to iba preto, lebo prišla jeseň, a polieval to úbožiatko vytrvalo ďalej celú zimu. No keď sa pahýle nezazelenali ani na jar, uznal svoju porážku a suchár tiež putoval do koša so slovami, že s mičurinovaním končí. Všetci si vydýchli, lenže zle odhadli Kukyho vytrvalosť. Na rad prišiel škrečok. Toho síce nepolieval, ale zato ho nútil jesť mentolové tiktaky, aby mu nesmrdeli hovná. Skapal, ale zato mu krásne voňalo z papuľky. Potom privliekol bielu myšku. Ráno ju prvý v pohári od uhoriek zbadal Chosé a bez mučenia sa priznal, že včera bol síce zmontovaný pod obraz, ale až také delírium tremens si hádam ešte nezaslúži! Keď ho uistili, že myš je skutočná a s jeho záverečnou u Jumba nemá nič spoločné, všetko odvolal a tváril sa ja nič, ja muzikant. Myška o pár dní zdrhla a ako muzikanti sa tvárili všetci, lebo sekretárka z vedľajšej kancelárie sa sťažovala šéfovi, že jej niekto cez noc rozhrýzol tvrdé dosky na utajované spisy. Rozhrýzť tvrdé dosky na utajované spisy nie je žiadna sranda, ale keď vylúčili zásah cudzej rozviedky a po pár telefonátoch aj zásah vlastnej tajnej služby, vykašľali sa na to a po páchatelovi už nepátrali. Kukyho a jeho chovanca na úteku nikto nepodozrieval ani náhodou. Potom privliekol hada, vraj špeciálne cvičenú krotkú užovku. Vyhodili ho hneď z dverí, ani nemusel zháňať terárium. Teraz mal andulku. Chúďatko.

Kuky sa niekde dočítal, že andulka sa dá aj skrotiť a môže lietat voľne po kancelárii, ale treba jej pristrihnúť krídla. Nahovoril Váňu, aby mu ju podržal. Kuky chcel prvý strih kancelárskymi nožnicami viesť centimeter od telíčka úbohého vtáka, ale Váňovi sa to nezdalo a navrhol odstrihnúť krídlo presne v polovici. Našťastie prišiel Krauz, mi-

lovník prírody a ochranca týraných zvierat, a vynadal im, čo sa do nich zmestilo. Jeden kolega z vedľajšej kancelárie im poradil, aby andulke ostrihali aj nožičky, že by ušetrili za hambálky, ale to už Krauz nevydržal a vrátil andulku do klietky s výstrahou, že kto sa jej dotkne, je synom smrti. Na oddelení vražd je to slabá vyhrážka a na Kukyho úplne neúčinná. Tvrdohlavý Kuky navrhol Váňovi, že ju ostrihajú, keď pôjde Krauz na dovolenku, ale Váňa odmietol, aby si to s Krauzom nerozhádzal. Rozhádzal si to s Kukyonom, a tak sa už dva dni nerozprávali. Ale andulka ešte žila. Zatiaľ.

Starý Burger fajčil a listoval v novinách, ktoré mal od rána už aj tak minimálne trikrát prečítané, ale listoval, lebo do fajrontu ostávala ešte hodina, a zaháňal nudu. Kašlal na ukecaného Váňu.

Oto Hanzel čistil pištoľ a aj keď nepredpokladal, že by ju cez víkend použil, vyčistil ju iba tak zo zvyku, lebo to robil každý piatok tesne pred koncom pracovného času. Čistil a kašlal na ukecaného Váňu.

Richard Krauz a Jozef Fischer zvaný Chosé si na stole dlaňami zakrývali štvorcový papier a občas na seba vyštekli á sedem alebo ef tri a náramne sa tešili, keď súperovi zostrelili krížnik alebo ponorku. Hrali lodičky a kašľali na ukecaného Váňu.

Petra Pergnerová sa maľovala, asi na rande, alebo večeru a rande, alebo večeru, rande a... no, nech sa už chystala kamkoľvek, mlčky si zveľaďovala zovňajšok a aj ona kašľala na ukecaného Váňu.

V ostatných kanceláriách oddelenia vražd to vyzeralo rovnako. Vo všetkých policajných kanceláriách na svete to v piatok hodinu pred fajrontom vyzerá rovnako.

„Takže vy ste sa rozhodli, že ma budete oné... ignorovať, čo?“ nedal sa Váňa.

„Nie, my si ňa iba nevšímame,“ zahundral Kuky a ďalej sypal proso.

„Edo, aspoň ty mi povedz, ako to dopadlo s tou tvojou žiadosťou?“ dobiedzal Váňa a narážky krpatého kolegu si vôbec nevšimal.

Starý Burger pomaly zložil noviny, okuliare si posunul na špičku nosa a ponad rám zagánil na dotieravca.

„Váža, ty si sa rozhodol, že ma takto v piatok hodinu pred fajrontom naserieš, alebo ťa to zaujíma naozaj?“

„Naozaj, sme predsa kamoši, nie?“

Aj ostatní spozorneli.

Eduard Burger ako najstarší na oddelení vrážd dovŕšil penzijný vek už dávno, ale požiadal riaditeľa o povolenie nadsluhovať, lebo zákon to povoľoval. Zákon zároveň umožňoval riaditeľovi takúto žiadosť podpísať alebo nie, to záležalo vyslovene na ňom.

„No... podpísal mi ju, ale iba do konca roka, takže tento rok končím, tak či tak... kurva...“ zašomral Burger.

„Nič si z toho nerob, aj tak sem každé ráno zájdeš, iba tak nás skontrolovať, ako ťa poznám,“ chlácholil ho Krauz a aby reč nestála, vystrelil, „bé päť!“

„Zásah,“ priznal smutne Chosé a aby reč nestála ani u neho, dodal, „... a my ťa radi uvidíme, neboj, Edo! A okrem toho... do konca roka je ešte ďaleko, bohvie, čo všetko ešte tam hore vymyslia a čo všetko ešte spolu zažijeme.“

Burgra to štválo. Aj ostatných. Starý Burger patril k oddeleniu vrážd ako... ako... no jednoducho sem patril od nepamäti a akákoľvek predstava, že by sa status quo mal zmeniť, bola pre jeho kolegov neprijateľná. Samozrejme, aj preňho.

Už pred tromi rokmi mal splnené všetky náležitosti na odchod do dôchodku a aj sa tak trochu chystal, potom prišli zdravotné problémy a on skončil v nemocnici. Ako každý rok za posledných päť či šesť rokov. Pľúca, čo iné. Zrádzali ho pravidelne raz za rok, lenže v tom roku, keď chce ísť policajt na zaslúžený odpočinok, nesmie maródovať, lebo mu to znižuje základ na výpočet dôchodku, a tak sa jeho odchod z roka na rok oddaľoval. Jednoducho každý rok ochorel. Teraz slúžil nepretržite od Silvestra štyri mesiace a žiadosť mu schválili. Ale už iba do konca roka, viac ani deň. Choroby sem, choroby tam, iba do konca roka. Pľúca zatiaľ slúžili.

Burger si ani nevedel predstaviť, že by ráno nemal vstávať do práce a tlačíť sa v preplnenom autobuse. Nikto si nevedel predstaviť, že tu nebude. Ale čas bežal a Burger zostarol.

Nielen on, ale on najviac. Cigarety ho vysušili, schudol, scvrkol sa, koža na tvári mu zvráskavela a tých pár vlasov, čo ostalo, zbelelo. Robota ho zničila. Stres, nočné služby,

nepravidelná strava, alkohol, cigarety... jednoducho policajná robota. Mal už svoje roky, ale snažil sa. Lenže aj tak už vyzeral ako sedemdesiatročný stavec, no do očí by mu to nikto nepovedal.

„Sú to debili, tí naši nadriadení, ignoranti, nič iné! Ja by som ťa nechal slúžiť aj desať! Veď vyzeraš ešte celkom mladý, sedemdesiat by ti nikto nehádal...“

„Váža, ty si chuj!“

Bolo jedno, kto to povedal, mysleli si to všetci. Burger bol na tom psychicky aj tak dosť zle, nebolo ho treba ešte aj štengrovať. Našťastie ich zmysel pre humor dokázal absorbovať aj takéto kruté vtipkovanie a pokiaľ netiekla krv, nešlo o nič. Edo iba pokrčil vychudnutým plecom a znechutene zalistoval v pokrkvanej novinách.

Pootvorili sa dvere a v škáre sa zjavila hlava Billiho Gatesa. Nie amerického, ale policajného Billiho. Bol to jediný člen mordpartie, ktorý vedel s počítačmi hotové zázraky a pred jeho hackerskými schopnosťami si nebol istý ani Pentagon. Zazubil sa a vyštekol.

„Počuli ste už o tej lietajúcej žene?“

Nikto mu neodpovedal, a tak pokračoval sám.

„Nejaká baba vraj okolo obeda vyliezla po hromozvode na tretie poschodie na Bílekovvej ulici a odtiaľ skočila. Dopadla na chrbát, otriasla sa a odkráčala do najbližšieho baru. Alebo pre novú šlehu. Čo ten koks všetko nedokáže? Tie reči o lietaní po dvojitej dávke som až do dnešného dňa považoval za kecy!“

„A čo my s tým?“ spýtal sa Váža.

„Nič, ja len, že či ste to už počuli. Volal operačný, že vraj bola zbitá ako žito a krvácala. A niečo mala omotané okolo zápästia...“

„Bola mŕtva, alebo živá?“

„Kedy?“

„Keď odkráčala.“

„Viem ja? To v hlásení nebolo. Asi živá.“

„Tak zavri dvere a zmizni! Asi zas natáčali reklamu na redbull. Keď ju stretneš, tak jej povedz, že oddelenie vrážd sa o ňu bude zaujímať, až keď vychladne. A náhodou bude ešte krvácať. So živými nechceme mať nič spoločné! Je tak?“ spýtal sa Váža kancelárie.

Celá kancelária zborovo prikývla.

„Živé nás nezaujímajú...“

„V piatok ani polomŕtve,“ zašomral Kuky, aby si udobril partáka.

„Len mŕtve, a aj to by musel odsúhlasiť Lengyel, simulantky neberieme,“ prikývol Hanzel.

„Tak ja nič, ja len, aby ste vedeli...“ a Billi radšej zavrel dvere, aby sa mu jedna neušla.

„Čo to bolo v noci, Váňa?“ spýtal sa rýchlo Krauz, aby zahovoril trapas s Burgerom, ale nezabudol vystreliť. „Cé dva!“

„Nič,“ povedal Chosé.

„Nič,“ povedal Váňa.

„Prepáč, Chosé, vlastne ty si na rade, predbehol som ťa. Tak načo ťa ťahali z postele, Váňa?“

Váňa pozrel na hodinky, zazíval a rozhodol sa, že do fajrontu ostáva ešte dosť času, aby Krauzovi objasnil dôvod nočného výletu.

„Nič, iba nejaký debilko hodil pod auto granát...“

Krauz spozornel, ceruzkou sa poškrabal za uchom, ale voľnou rukou si neustále kryl bojové pole, lebo Chosé sa chystal zaútočiť.

„Granát!?“

„Presne! A prečo ťa to tankuje až teraz, na fajront, Riško?“

„Lebo si zase celý deň vysedával v bufete a pracujúci človek sa ťa ani nemá kedy opýtať, ty...“

„Kecy...“

„Žiadne kecy, celý deň...“

„Bol som trikrát na záchode, tak ma neobviňujte, že som presedel celý...“

„Tak prepáč,“ ospravedlnil sa Krauz prehnane lútostivo, „nie celý deň. Mal si aj dôležité prestávky! Dopovieš nám to s tým granátom, alebo je to tajné?!“

„Je to tajné, ale dopoviem. Nejaký debilko hodil...“

„Kedy?“

„... o druhej v noci. Taký výjazd som už dlho nezažil, vážení! O desiatej ma operačný nahnal do Vrakune, našli tam mŕtveho muža, ale zrušil som poplach, sotva som ho zbadal, bezdomovec v kanále, ani súdny nenašiel stopy vonkajšieho násillia, tak sme to nechali na okres, nech sa s tým popasujú. Sotva som si ľahol, vybuzerovali ma na ten

výbuch. Ako hovorím, asi o druhej niekto hodil granát pod malé kombičko a zrušil ho.“

„Aký granát, vieš? Bol tam pyrotechnik?“

„Bol, vraj je to dosť čudné, lebo použil americký té tridsaťdva alebo em tridsaťtri, presne to bude vedieť, až keď preskúma nejaký pliešok, čo našiel zaseknutý v pneumatike.“

„Dé šest!“ vystrelil Chosé, ale netrafil. Krauz mu vyplazil jazyk.

„Té tridsaťdva?“ spýtal sa zamyslene Krauz.

„Toľko políčok nemám!“ rozčúlil sa Chosé.

„Pýtam sa Váňu!“

„Áno, americké vajíčko,“ odvetil tlstoch.

„Kto už len u nás používa vajíčka? Všetci majú er gé štvorky alebo ef jednotky, tak kto sem dotrepal Ameriku?“ šomral si Krauz popod nos a zvažoval, kam zasiahne Chosého lode. „A kde to bolo?“

„Na Karadžičke, na hranici prvého a druhého obvodu.“

„A majiteľ auta?“

„Podnikateľ s granulami. Má obchod na suché krmivo pre zajace, hydinu a podobne.“

„Aha! Tak zase nejaké nevyplatené faktúry, čo?“

„Ani nie. Majiteľ auta tvrdil, že nemá žiadnych nepriateľov a všetko má vyrovnané a že ani v rodine sa nehádajú...“

„To tvrdia všetci, Váňa! Ešte som nezažil vydieraného podnikateľa, ktorý by mal problémy. Vždy vydierajú iba tých bezproblémových... náhodou... gé tri!“ šomral si Krauz a napokon predsa len vystrelil.

Chosé mu ukázal figu borovú a uchechtol sa.

Zazvonil telefón.

„Zvoní telefón,“ povedal Burger spoza novín.

„Mal by ho niekto zodvihnúť,“ povedal Hanzel.

„Zvoní a zvoniť bude,“ povedal Kuky.

„Niekto asi volá o pomoc,“ povedal Váňa.

„Seriem naňho... v piatok,“ povedal Krauz.

„Cé sedem,“ povedal Chosé.

„Áá... ja sa dnes ponáhľam, mám rande,“ povedala Petra. Zvonil telefón.

Filip Kiss vrazil do kancelárie s novinami pod pazuchou a s rukami otrčenými pred sebou ako chirurg pred operá-

ciou. Kvapkala mu z nich voda. Rázporok mal zle zapnutý a košelu rozgajdanú.

„Ste hluchí!? Zvoní telefón! Počúť to až na hajzli!“

Odhodil noviny, ruky si ledabolo utrel do erárneho uteráka, čo mu hodila Petra, a zodvihol slúchadlo. Nikto ani nedýchal. Telefonát na oddelenie vražd v piatok hodinu pred fajrontom neveštil nikdy nič dobré.

„Kiss, prosím! Áno... sú... áno... obaja... áno, pošlem... áno... už aj!“

Položil.

„Zabijem ťa,“ zašomral Váňa a lyžičku zovrel tak pevne, ako by to bola dýka. Aj ju tak otrčil proti Filipovi.

„Richard, Chosé... máte ísť k šéfovi...“ zašepkal Filip zmučeným hlasom.

„Uff...“ vypadlo z Váňu, ale mysleli si to všetci.

„Dé tri...“ zašomral Krauz.

„Zásah, potopil si mi trojku krížnik, ty pes...“

„Chalani, to volal sám riaditeľ kriminálky, nie Šaňo,“ zastonal Filip.

„Ef osem,“ odpovedal Filipovi Chosé.

„Vedľa...“ vydýchol Krauz a zavrčal, „Filip! Ty si to zodvihol, je to na tebe. Pekne mu zavolaj, že Krauz o dve hodiny odchádza na chatu aj s celou rodinou a Chosé odchádza do Andrejky Prochádzkovej, najkrajšej osobnej asistentky riaditeľa firmy Inter Auto, a to nielen na dve hodiny, ale na celý víkend! Inými slovami, je piatok, máme svoj program a kašleme na nich! Šup-šup, volaj!“

Filipovi skoro vypadli oči z jamiek a naozaj sa načiahol za slúchadlom. Petra ho zmrazila polonamaľovaným pohľadom a až potom pochopil, že je to fór.

„Ty sranduješ, Richard... však?“ zastonal Filip dúfajúc, že Krauz naozaj iba žartuje.

„Bé dva,“ znela odpoveď.

Chosé na tvrdý výpad neodpovedal. Krauzovo bé dva ho prestalo zaujímať. Ceruzku šmaril doprostred stola a pokrčil štvorčekový papier v márnej snahe odvrátiť blížiacu sa pohromu. Znechutene sa hodil na operadlo.

„Kur... dop...! Ja ju obletujem ako trúdik Vilko margarétku, prehováram ju už tri mesiace, aby sme si išli niekde hačať, a konečne, keď dnes večer súhlasila a ideme na veče-

ru, sa to začne drbať! Naposledy som si zatrtkal, keď Halleyova kométa opalovala chvosty dinosaurom, tak čo ma serú! Ja nikam nejdem! Ja chcem Andrejku! Celý riaditeľ... jak je, ma môže...“

Krauz cmukol pomedzi zuby, skontroloval stav na štvorčekovanom papieri a tiež ho odstrčil. Nepokrčil, iba odstrčil, keby sa súper priečil a bolo by treba dokázať víťazstvo.

„Vyhrál som, tu je to čierne na bielom! Potopil som ti tri z piatich, ty iba dve. Platíš pivo, môžeš si vybrať kde... u Jumba, či vzadu, alebo pri bare,“ a vražedným pohľadom zmrazil Filipa, „a ty, čo to furt melieš s tým riaditeľom!? Mám ti jednu tresnúť!?“

„Druhýkrát sa na to vykašlem, nech si zvoní...“ šomral Kiss.

„Richard, ja dnes idem do kina! Aj keby volal prezident republiky! Ak mi prekazíte aj toto rande, tak ma máte na svedomí! Režem si žily! Ja sa pri vás fakt nikdy nevydám, debili...“ zúrila Petra a špirálu a rúž nasrdene šmarila do kabelky. Predtucha pokazeného víkendu jej na čele vyryla hlbokú vrásku.

Filip si k nej prisadol a milo sa na ňu usmial. Bol by celkom rád, keby sa nikdy nevydala, ale nahlas by jej to sotva povedal.

Krauz vstal a zamieril k dverám. Oči kolegov, čo ho sledovali, vyzerali ako oči psov v útulku, iba mreže chýbali.

„Chalani, ani noha domov, kým nezistíme, o čo ide. Filip, obehni kancelárie a všetkým povedz, že nikto sa ani nepohne... my dvaja ideme na to! Ak máme čerstvú vraždu, najprv zbijeme Filipa a potom vypadneme do terénu! Jasné všetkým?“

„Prečo ja!? Prečo zase ja!? Prečo mám práve ja obiehať? Aj niekto iný by sa mal dozvedieť, aký je chuj a hovädo a debil a...“ durdil sa Filip, ale aj tak nesmelo zamieril k dverám do vedľajšej kancelárie.

Chosé ho poklepal po pleci a súcitne pohladkal po vlasoch. Dobre vedel, akú hubovú polievku v každej kancelárii dostane. Ostatní smutne zvesili ramená. Pekne sa ten víkend začína, len čo je pravda!

Kráčali vedľa seba po chodbe a mlčali. Krauz cestou otvoril kanceláriu Alexandra Mayora, šéfa oddelenia vražd, a zis-